

KOSMOS FORKLART FOR BARN

Barn begynner tidlig å søke svar på spørsmålet *Hvem er jeg?* De stiller allerede spørsmålet i den perioden hvor de stadig betrakter deres foreldre som autoriteter. Og hva svarer man da et barn som nå en gang er inkarnert i dette ateistiske, materialistiske samfunn?

Jeg kom til å tenke på en fortelling jeg en gang fant i Alan Watts bok *The book – On the taboo against knowing who you are* (1972). Den amerikanske forfatteren og teologen med spesiell interesse for zenbuddhisme og indisk og kinesisk filosofi skriver:

Myten er den form jeg prøver å svare på når barn stiller meg disse fundamentale, metafysiske spørsmål som så naturlig oppstår i deres sinn: *Hvor kommer verden fra? Hvor var jeg før jeg ble født? Hvor forsvinner folk hen, når de dør?*

Igjen og igjen har jeg funnet ut at barna syntes å være tilfredse med en enkel og meget gammel historie som lyder noenlunde slik:

Det var aldri et tidspunkt hvor verden hadde sin begynnelse, for den beveger seg rundt og rundt som i en sirkel, og der er ikke noe sted hvor en sirkel begynner. Se på klokken min. Viserne dreier rundt og rundt, og på samme måte gjentar verden seg igjen og igjen.

Akkurat som timeviseren beveger seg opp til tolv og ned til seks, så er der også dag og natt, å være våken og å sove, og leve og dø, sommer og vinter. Du kan ikke ha det ene uten det andre, fordi du ikke ville vite hva sort er hvis du ikke hadde sett det ved siden av hvit.

På samme måte er der tider hvor verden er og tider hvor verden ikke er, for hvis den bare fortsatte og fortsatte uten å hvile noen gang, ville den bli

Hvordan forklarer du et barn hva Gud er? En enkel historie er ofte et godt valg.

Av Børge Christiansen/Alan Watts

forferdelig lei av seg selv. Den kommer og går. Nå er den der. Nå er den der ikke. Og fordi den aldri blir lei av seg selv, kommer den alltid tilbake, når den har vært vekke.

Det er akkurat som når du puster: Du puster inn og du puster ut, og hvis du prøver å holde pusten i lang tid får du det forferdelig.

Det er også akkurat som å leke gjemsel, fordi det alltid er morsomt å finne nye måter å gjemme seg på, og lete etter noen som ikke alltid gjemmer seg på det samme stedet.

Gud leker gjemsel

Gud syntes også det er morsomt å leke gjemsel. Men siden Gud er alt som er og det derfor ikke er noe utenfor Gud, har han ingen andre enn seg selv å leke med. Men denne vanskeligheten overvinnes han ved å late som om han ikke er Gud.

Det er den måten han gjemmer seg for seg selv. Han later som om han er du og jeg og alle mennesker i hele verden, alle dyrene, plantene, alle steinene og alle stjernene.

På denne måten opplever han merkelige og vidunderlige eventyr, hvor noen er fryktelige og forferdelige, men det er bare som onde drømmer, for når han våkner opp forsvinner de.

Når Gud leker gjemsel og later som om han er du og jeg, gjør han det så godt at det tar ham meget lang tid å

huske hvor og hvordan han skjulte seg selv. Men det er nettopp det morsomme ved det – og akkurat det han ville. Han ville ikke finne seg selv for fort, for det ville ødelegge leken.

Det er derfor det er så vanskelig for du og jeg å finne ut av at vi er Gud som har kledd seg ut og later som om han ikke er seg selv.

Men når leken har fortsatt lenge nok, vil vi alle våkne opp og slutte med å ”late som om” og huske at vi alle er det eneste ene selv – den Gud, som er alt som er og som lever i all evighet.

”Gud syntes også det er morsomt å leke gjemsel. Men siden Gud er alt som er og det derfor ikke er noe utenfor Gud, har han ingen andre enn seg selv å leke med.”

De onde og de gode

Naturligvis må du huske på at Gud ikke har form som en person. Mennesker har hud og det er alltid noe som er utenfor deres hud. Hvis det ikke var det, ville vi ikke kjenne forskjell på hva som er inni og utenfor våre kropp. Men Gud har ingen hud og ingen form fordi det ikke er noe utenfor nettopp Gud.

Og selv om jeg har talt om Gud

som ”han” og ikke ”henne”, er Gud ikke en man eller kvinne. Gud er verdens Selv, men du kan ikke se Gud, for uten et speil kan du ikke se dine egne øyne, og du kan heller ikke bite i dine egne tenner eller se inn i ditt eget hode. Ditt selv er nettopp gjemt så godt fordi det er Gud som gjemmer seg.

Du vil kanskje spørre hvorfor Gud noen ganger kler seg ut som de mest forferdelige mennesker eller later som om han er mennesker som lider stor smerte. Husk først og fremst på at han ikke gjør noe mot andre enn ham selv.

Husk også at i nesten alle de historier du syntes er spennende må der være onde mennesker og gode mennesker, for det spennende ved historien er hvordan de gode overvinnes de onde.

Det er akkurat som å spille kort. Når vi begynner, blander vi kortene så de ligger i uorden, hvilket er akkurat som en verden i kaos, og spillets formål er så at bringe orden i kaos, og den som er best til det er vinneren.

Så blander vi kortene enda en gang og for hver gang vi spiller blir vi bedre og bedre til det, men Gud finner alltid opp nye og vanskeligere spill, så han og vi kommer aldri til å kjede oss. •

Gjengitt fra det danske magasinet Den Ny VerdensImpuls. Mail: kosmo-info@olsen.mail.dk Tlf. (45) 59305272